

ORADEA-MARE (NAGYVÁRAD)
17 Novembre st. v.
29 Novembre st. n.

Ese in fle-care dumăneca.
Redacțiunea in
Közép-utca nr. 395.

Nr. 46.

ANUL XXI.
1885.

Prețul pe un an 10 fl.
Pe $\frac{1}{2}$ de an 5 fl.; pe $\frac{1}{4}$
de an 2 fl. 70 cr.
Pentru România pe an 25 lei.

Vântul tómnai...

Vântul tómnai crud alungă
Foile îngălbinite,
Èr copilul saltă vesel
Pe sub ramuri inegrite.

El inótă fără grijă
Intr'o mare de plăceri.
Când in giuru-i rënduri — rënduri
Cad podóbele de eri.

... Veseleşce-te copile,
Cătă vreme ești copil.
Căci curënd aceste clipe
Strecură-se-vor tiptil.

Ah, curënd din nou vedé-vei
Foi de vënturi risipite...
Ale tale dragi ilusii,
Pe-al teu suflet deslipite!

A. Bârsean.

Soția ostașului.

— Novelă. —
(Incheiere.)

Dar a mers — încă in aceeași nópte, până nu se făcuse ziua — a mers la părinții nevastei. Moșneagul nu eră acasă, dar bătrâna eră treză, — sedea pe vétra focului și torcea.

Când l'a vëdut sërmana, i s'a 'ntunecat lumea totă.
— Unde mi-i nevêsta, mamă? — întrebă el.

Bătrâna nu putu răspunde o vorbă. Și-a pus mâ-nile pe obrađ și începú a plânge.

Lui Ion i-a fost destul atâta, destul ca să cređă pe deplin.

N'a mai đis nimică, nici una nici doue. A eșit afară in ulița satului.

Acolo a stat in loc și a privit larg in lumea asta mare și gerósă. Apoi a privit cătră ceriu, apoi la pământ — și in urmă a inchis ochii amëndoi și a stat așa mult timp, ca inșepenit.

Cu ochii deschiși n'a aflat calea pe care să pornescă; dar cu ochii inchisi o a aflat.

Ce a rëmas pentru el in lume? Mórtea!

Și mórtea i va fi judecată dréptă. E ostaș, și și-a lăsat postul, e vrednic de mórte.

Nu-i de ascuns nimic. Va merge la colonel, oblu și cu inimă dréptă și se va insinua la mórte.

Asta și altă nimic! Mórte de ostaș, la comandă militară: una, doue... trage — și-a isprăvit.

Și a pornit — îndată.

In capul satului a stat și a mai privit odată 'ndèrèpt, dintei la sat, apoi la dealul cela... unde eră ea. Tóte erau ninse, tóte erau albe, — numai sufletul lui eră cernit.

Apoi și-a șters lacrămile și a pornit.

VI.

Sergentul a rentors in Bulgaria, la tabără.

Dar n'a vrut să se facă de ris, n'a vrut să mèrgă in straie țărânești, să ridă tovarășii de el, — trebuiă să-și câștige hainele militare: pëna cea de curcan, și pușculița lui, — cu acele să se insinue și cu acele să móră.

Dar vai, ce strămutare in câteva zile! Unde stă-teau românii, acuma șanțuri góle; unde stăteau turcii, acuma stau românii — și nu mai cunoșcea unde să mèrgă, in care parte să deie.

Prin câte greutăți a străbătut nóptea tupilit și ascuns, până in dealul unde își lăsase hainele?

Dar a ajuns.

A ajuns la colibă și a intrat in ea.

Hainele lui erau acolo tóte; dar pe alt pãrete, intr'alt clenciu.

L'au căutat din tabără, a cugetat el și nu l'au aflat.

Cu atâta mai bine. Judecata i e făcută, să n'aștepte zile 'ntregi.

In tabără e vorbă scurtă. Stai naintea frontului, îți spun judecata, — una — doue — foc, — și n'ai să mai plângi in lumea asta ticălósă.

Și s'a imbrăcat in hainele lui, și-a luat pușculița in umër și a pornit.

Și a aflat el calea. Când eră sèra la sântitul sórelui, eră in tabără.

S'a insinuat.

Căpitanul — acum un om tinër, dar marțial și scurt la vorbă, đise:

— Bine sergente, diminèta...

El se 'ntórse și merse la locul seu.

Așadară diminèta... I va mai rësări odată sórele. Mai are timp o nópte 'ntregă, să cugete la ea, la o nevêstă necredincióasă, pentru a căreia credință trebuie să móră.

Încă o nópte, apoi nóptea cea vecinică.

Și a sosit nóptea. Tótă sèra s'a pus la odihnă.

Alții au durmit, căci erau osteniți; dar el n'a putut durmi.

Cum să poți dormi cel ce numai o noapte mai are din viața asta, cum să poți adormi cel ce are să moră atât de jalnic, cum va muri el?

Apoi inzedar! N'ai nici o bucurie, n'ai nici un noroc în lume — și totuși așa de greu te poți despărți de viață! Ca și cărtașul pățimas: decă n'are bani stă cu noptile și se uită în cărțile altuia.

Și 'n urmă, deu jalnică e o mörte cum e a lui!

Să mori și să nu te gelască nimenea; să mori și cât e lumea asta mare nimenea să n'aibă o lacrimă pentru tine!

Părinți nu avea și nevêsta l'a părăsit.

Că-ți așa mōre ostașul, fără preot, fără lumină; nimenea nu-i ține mâna su cap, nimenea nu-i închide ochii, — nu-i fac maslu, nu-i cetesc de ispășenie... dar îl plânge cineva totuși în lumea asta mare. Dau prescuri după el, i fac comendare când aud de mörtea lui, dau pomenă ca după creștini și-l pomenesc în biserică la ȕile mari — chiar și paserea are un soț care-l plânge când mōre; numai el nu.

Ddeu așa a vrut ca el să fie pedecă la fericirea altuia și acela să se bucurie când scapă de pedecă — dar Ddeu vede; el n'are vină — pentru ce trebuie să mōră atât de nejalit?

Ba încă și rușinat — pentru ea, care l'a părăsit, — pentru dorul ei.

I vor luă pușca și portopeiul, așa-l vor duce la perđare. I le vor luă, căci le-au părăsit în timp de bătae, în fața vrășmașului.

— — — — —

Și a sosit ȕiua, — albă și luminōsă ca și de altă dată.

Ostași s'au pus la rënd în șiruri lungi, oficerii alergau călări în sus și 'n jos.

În urmă se dădu un semnal, — viniă domnul țerii.

Atunci căpitanul se apropiă de sergentul nostru și-i șopti!

— Când ți se va strigă numele, eși din rënd; mergi nainte pāna vei ajunge în fața generalului, salută voi niceșce și așleptă actul. După sēvērșire salută și te întorče la loc. Pricepi?

— Pricep, dle căpitan.

Și a pus gândul să mōră ca un vitez, — să mērgă cu capul ridicat și să privescă în ochii morții cu nepăsare. Lasă vedă tovarășii, că nu de frică și-a părăsit postul. Și decă vor rentornă pe la vetrele lor, vor află de ce l'a părăsit, și de ce a murit.

Așa-și pusese gândul și așa va face; par în acest moment simți că i bate inima ne mai pățit.

Inzedar; mîntea e minte, dar inima... vai de ea.

Domnul țerii sosi cu mare suită, și se puse în fața taberii.

Apoi eși naintea frontului generalul, colonelul și o droie de oficeri.

Numele cel dintēiu ce se strigă fu: Ion Bēlcu, sergent la dorobanti.

Sergentul eși din linie, păși nainte cu pași mēsurati și stătū în fața generalului.

Un oficeriu ceti ceva de pe o scrisōre, dar sergentul nu-l audiă; eră bēt și amorțit. Nu de frică, ci de indoioșare.

Când sfirși oficeriul, păși generalul doi pași și-i puse mâna pe umēr.

Bine a fost sergente, copil brav, ostaș cum se cade!

Așa ȕise generalul cu fața veselă și prietinōsă, er colonelul pășind la el, i puse cu mâna sa pe pept „Stēua Romāniei.”

Generalul și colonelul pășiră indērēpt doi pași. Sergentul salută și se întorče conform instrucțiunii.

După ce intră în linie, stătū, — privi în drēpta,

privi în stēnga, — apoi se pipăi pe sine: e trēz ōre sēu că visēză?

— Ce, cine, cum, de unde? — — — Nu mai șciă unde e, ce se întēmplă — eră nebun chiar.

VII.

Plevna a căđut. Apoi au căđut și devenit în mâ-nile romānilor pe rënd cetățile dunārene și în urmă se începū lupta asupra Vidinului.

Sergentul n'avū noroc să mōră.

A luptat ca un nebun. S'a aruncat în tot valul, în tot vērtegiul, — unde a cugetat că mōrtea e sigură, el a fost cel dintēiu, în luptă, pe șanturi, tot în frunte, — dar nu i-a fost scris să mōră.

Și el doriă mōrtea. O doriă, dar ținea slābiciune a-și luă viața cu mâna sa. Speră că i se va da prilegiu în cursul luptelor; dar nu i s'a dat.

La atacul din Vidin, la cel din urmă, căđū rānit; dar n'a murit.

Mai avea ȕile copilul. Dar când a intrat armata romānă în Vidin, el eră pe pāmēnt romānesc și zăcea într'un spital.

Aici a avut timp a mai cugetă peste sorțea sa și peste ceea ce ar trebui să facă.

Se mai deprinsese cu durerea și putea să judece cu mai mult sänge rece. Vedea lucrul mai cu judecată și mîntea i se schimbă mai bine.

Nu pōte să mōră — cugetă el — pānă nu va da față cu ea, cu nevêsta lui.

Căci este dreptate omenēscă și dreplāte dumne-deēscă. Ea trebuie să fie judecată de lume și de Ddeu. Nu se pōte ca pēcatul să-și bată joc de virtute, fără-de-legea să 'nvingă și dreptatea să pieră.

A jurat în fața altariului, naintea lui Ddeu. I-a mărturisit dragoste, i-a jurat credință, — are să deie sēmă de faptele ei.

Decă nu l'a iubit, pentru ce i-a jurat; și decă i-a jurat, pentru ce l'a înșelat și părăsit?

El va muri, căci nu-i mai trebuie viața; dar e vrednică de judecata ōmenilor și trebuie să o audă.

Decă-l va ridică Ddeu de pe pat, va merge acasă și va stă naintea ei blānd și bun, dar drept ca un Ddeu.

Și ea va stă, trebuie să steie cum stă pēcātosul în fața celui drept, cum ar stă naintea judecāții. El cu fruntea naltă, ea cu fața plecată la pāmēnt; el judecānd, er ea pēcātoșă, așcultānd judecata cea osinditōre.

Apoi iși va sārutā vētra pe care l'a legānat mamă-sa, boișorii cari îl cunosc și acuma, chiar cănele din prag, care i-e cu credință și aȕi — și va ȕice un rē-mas bun lumii.

Așa va face, — că așa-i cu cale; așa face omul care crede 'n dreptul seu.

Gāndul cel dintēiu ȕi-l dă patima, gāndul al doile ȕi-l dă mîntea. Dar patima e egoistică, nu lasă timp ca să ajungă și mîntea la vorbă.

Cāte odată inse nu apucă a isprāvi și soseșce mîntea cu sfatul ei. I ajutā impregiurările când și când.

Așa i s'a întēmplat și bietului sergent.

S'a vindecat cu incetul și s'a sculat. Rana n'a fost grea și s'a insānătoșat pe deplin.

Intr'asta s'a strāmutat mult și lumea.

Muscalii incheiase pacea dela San-Stefano și ōstea romānă trecuse Dunārea în țēră.

Rāniții scāpați din spitale se concediau și intorcea tot insul acasă.

A scāpat și sergentul și a pornit.

Ah cu cât dor porneșce ostașul la vētra sa pārin-țescă! Cu cât dor porneșce cel ce are la ce dori; drā-guță, nevēstă, copii, — tată și mamă; dar cum intorcea bietul sergent? Nici una nici alta; de cât a intimpină o scenă, după care nu mai poți trăi.

Dar el va merge. Cum a privit in ochii morții, o va intimpină și acesta.

Și a mers.

VIII.

Nevésta sergentului eră in casă, singură.

Inséraste, dar nu eră vremea de culcat încă. Apoi nici nu pré avea somn.

Mulsese vácutele, strecurase laptele, dáduse la slugi de cină — și sedea 'n vétră și torcea.

A tot șeđut și a tot tors, dar somnul nu-i mai viniá.

Iși inșirá gândurile și mai stágea focul și eră și le inșirá.

Tot gândul la el. De acolo porniá și acolo sférșiá.

De câte ori nu cugetá dómne, decá ar audi odatá o vorbá, o vorbá cunoscutá, o vorbá dragă, colea pe feréstá : „Tu Zamfirá, dormi tu Zamfirá ?”

Și vorba acea scumpá să fie vorba lui, vorba acea dulce ce nu o are alt om in lume . . .

Și erá-și dicea : Lasá tu femeie, nu-ți face náluqi, cá-i nebuni.

Erá aprópe la međul noptii, dar ea erá tot trézá.

Dar odatá, un căne sare de pe prag látrând, și trece peste curte, apoi erá tăcú.

Zamfira privi pe feréstá, dar nu zări nimic — și merse erá pe vétră.

Cát ai bate 'n pálmi inse, audi cănele scâncind și cuciuindu-se.

Ei, vin slugii din șeđátóre . . .

Apoi se deschise ușa.

Cănele a venit nainte și după el un om.

Cănele sári cu doue labe pe brațul nevestei, apoi erá sári pe om.

Zamfira — își ridicá capul, sári in picióre, apoi — cáđu jos.

***

N'au durmit tótá nóptea, nici unul nici altul.

Dđeu cel drept și milostiv a fost tot cu ei și i-a indreptat a-și spune și a se luminá.

Bárhatul și-a spus povestea lui, nevésta și-a spus povestea ei ; și tot insul a aflat cá el n'a suferit nimic, celalalt a suferit tóte.

Cel ce nu suferé, nu șcie ce e binele pe pámént ; și cu cât suferi mai mult, cu atáta-l șcii mai bine prețui.

Ei au suferit ce póte om suferi, — Dđeu i-au invrednicit a ajunge mângáiere după suferință.

Și s'a făcut diuá, mai frumósá și mai luminósá de cât alte đile — și li s'a făcut vieța veselá și pliná de bucurie.

*

Étá greșelile nóstre, étá ce póte femeia !

V. R. Buticescu.

Aniversarea.

(Charles Millevoye.)

Dupá đece ani de lacrimi, mai privece încă odatá

Điua tristá 'n care cerul a rápit pe al meu tatá.

Óra suná . . . in durere și 'n regrete-o ascult erá !

Tatul meu lásase vieța când suná acéstá órá.

Tremurând, când spre cadravu-i pasul meu imi indreptam,

Toți me rețineau đicéndu-mi cá „el dórme...” și plângeam.

Inse când clopotul jalnic al bisericei vecine

Anunță cá părăsise lumea înc'un muritor

Ori ce sunet, ori ce sunet rápiá inima din mine

Și credeam atunci cá mor.

Totul imi vorbiá in giuru-mi de-a mea perdere cumplitá :

Când sosiá din lunga-i cale, nóptea 'n veci posomoritá

Lângá tatál meu, sërmanul, eu acum nu mai ședeam

Și 'n nespusa-mi nerábdare inzedar tot áșteptam

Dismerdarea lui cea dulce, sárutarea lui sfințitá.

Nóptea, — umbra lui mărétá mi-apărea neincetá ;

Điua, — lângá scumpa-mi mamá eu plângeam nemângáiat.

Pentru lunga-mi suferință đece ani n'a fost nimic !

Ađi nu pot privi copilul lângá tatá să nu đic.

Scoténd jalnice suspine, „am avut și eu un tatá”

Ah ! mereu in a mea minte stá figura-i adorátá !

Când din nou veni-va tótna, galbená de intriátare,

Voi să plimb a mea máhnire in locașurile 'n care

Te-am véđut iubit párinte pentru cea din urmá datá.

Pe aceste șermuri, cari Somma vecinic le stropeșce,

Me voi duce la morméntul unde pacinic se-odihneșce

Đerna ta, sfânta ta țerná și o flóre umilitá

O voi pune ca podóbá pe-a ta petró părăsitá ;

Ș-acolo, in suferință, îți voi spune, iubit tatá,

Acest cântec de durere și iubire infocatá !

B. V. Gheorghian.

Deparațian.

numele unui poet român. „Doruri și Amoruri” — asta e cartea lui. Nime n'o mai cautá Fórte puțin o mai au. Cartea a eșit la 1861. Alesandru Deparațian a murit la 1865. Lucrurile améndoue — s'au petrecut fără șgomot mare. Ce-i pasá lumii ? Nici dor grozav de carte, nici jale de poet. A strălucit și s'a stins. Tréba lui. Un pumn de cenușe, pentru o lécá de fiacără, e pré de ajuns.

Așá-i, dar nu-i bine. Deparațian n'a fost un om de rënd și cartea lui meritá ceva mai mult, decât sórtea de a fi máncatá de moliile uitării. Noi n'am avut in constelația nóstrá literará, lumini de acestea prodigióse, cari să-ți ia véđul și să ștérgá, să innece, ca pe o licárire slabá, scánteierea stelelor de-a doua și de-a treia mână. Lucéferi ca Eliade și Bolintinen îți ingádué fórte bine să veđi, fără telescop, strălucirea vie ce isvoreșce din astri ca Nicolean și Deparațian.

In cartea asta „Doruri și Amoruri” palpitá un *geniu* in crisalidá. Nu imitá. Creiezá. E o fecunditate in fermentație. Aluatul dospind se umflá rotunjindu-se — se sparge cămașa, pe unde apucá, și-și stricá forma. Me uit la *bucđi*. Inceputurile sânt limpedi, forma ingrigitá, periodul mesurat și corect. Pe urmá par' cá s'ar rupe un zagaz : Gándirile se ráped, órbe, 'ca niște talazuri turbate. Cântecul devine țipét. Nu mai e limbá. Periodul se lungeșce aci intunecos, aci sclipitor. Ideile se ciocnesc, se resping, s'abat in loc și ér se incleștézá — e un vârtej de apă la scoocul unei mori. Un vers aspru ca un crivét care trece prin spárturile unui geam, cade peste un vers blánd, ca o suflare ce abia clatiná o frunđá de plop. Ai crede, pe alocuri, cá e ceva silit. Nu, — e o pornire nestápánitá a minții infierbântate, a gândului deslántuit, care smuls, ca din rárunchi, fără să să mai ținá socotélá de veșmént, — sélbatic, necioplit, se duce, se duce ca un bolovan právălit pe ripá.

la ascultați. Ce dulce, ce limpede și cu ce adâncá măestrie își incepe el prima poesie „Nihil novi sub sole” din numita carte :

Nu e nou nimic sub sóre,

Nu e nou nimic :

Bea, mánâncá, dórme, móre

Și mare și mic.

De când plouă, de când tună,
De când pe cer sunt :
Sore, stele, nor și lună =
Și ómeni pe pământ

Micii sânt mereu victime
Lupii carnefici,
Cei mai mari ca și 'n vechime
Bat și ađi p'ei mici.

Până aci e firesc, simplu și clar — cum nu se mai pöte. De aici gândirea se rostogolește in 25 de strofe pline de anti-tese și de venin. Se desface jgheabul și curentul de idei, fără albie hotărîtă, e inpins spre țintă, prin felurite cotituri. Nu-i urit — dar e ca un joc de colori, care își obosește mintea.

Êtă-l inse limpede ca o bucată de cristal și cald și simplu, de te răpește, in a doua poesie, plină de duioșie și de frageđime, „Mama” :

Erau trei, sermanii: doi copii ș'o mamă
Și pâne!... Un singur codru 'ntr'o mahramă
Mama-l frânse 'n doue și dete pe rënd
La fieșce-care câte-o pârțiea.
— „Mamă, — atunci copiii điseră plângënd:
„Ție ce-ți remăne? — „Voi“ — respunse ea.

„Voi, respunse ea!“ Nu se pöte mai dulce și mai atingëtör.

Acel *voi*, pe care se sprijină tot farmecul și pute-rea poesiei, e, cu adevêrat, o scăpêrătură genială, de un admirabil efect.

Trec peste „Hora“ și „O sărutare din vechime,“ cărora nu le lipsește spiritul și óreș-care valöre literară, și me opresc la „Demolițiuni.“ Poetul asistă la dărîmarea unei clădiri. Zugrăvește laturea reală, vizibilă a situației cu un colorit puternic, intr'un ritm bine nimerit ș'o limbă alêsă. Inceputul acestei poesii l'am vëđut in unele cărți citat ca esemplu de vers imitativ. Și cum *el* priviă bucățile de ziduri, prăbușindu-se la pământ, felurite gânduri năvălesc asupra-i, — și 'ncepe să scurme, cu iscoditörea-i minte, in intunecosul trecut al acestei zidiri năruite.

Fost'a vr'un castel de mare rêsboinic, unde sluga nelegiută, intr'ro nôpte, și-a omorit stăpănul?..

Cuib in care mâna largă
Puse servul ca să spargă
Ca pe-un ou tiranul seu?..

Fost'a vr'o temniță intunecösă, unde călăii, niște fiere selbatice, schinguiiau pe om?

Și vêrënd călușu 'n gură
Creaturii din tortură
Nici a plänge n'o lăsă.

Fost'a vr'o dată mănăstire, care sub arcada-i de granit, coperiă scârnave cete de călugări și le slujă de lunapar?

Fost'a casa blêstêmată, unde fiul apostat a scui-pat și palmuit obrazul tatălui seu?..

Ori, oribil — plin de spume,
Peste peptul unei mume
Indesând genunchiü de fer.

O ucise.

Și de sânge mâna-și șterse
Pe-aste ziduri care pier

Ori a fost casa vr'unui tâlhar ingrozitor, casă

Care 'n umbră, din predare,
Din ruină, din omor.
Din cadavre construită,
Fu cu sânge tencuită.

Și din care

O columnă ridicată
Cöstă țeră despoiată
Și tot stêlpul un mormânt.

Și așa, — stă și tot intrêbă poetul, ce crimă ne-audită a trebuit să mânjescă pârții acestei clădiri, pentru ca să merite pedêpsa dărîmării. Noi, profesorii, ne am fi đis scurt, că trebuie să fie o espropriere pentru causă de utilitate publică și am fi trecut in linișce. El nu. Se oprește, se bagă 'n colb, in funingine, in sfărâmăturile de cărămiđi și caută și cugetă și visöză. Asta-i deosebirea între *el* și *noi*.

Bucata 'ntrêgă, scrisă cu o vervă puternică și nervösă, e de o frumșetă caracteristică și de o maiestate impunëtöre.

Mai departe. In „Pelegrinul“ (pag. 51), ca și Eminescu in scrisörea I, poetul devine filosof. Adênc și rece, cugetă la deșertăciunile lumii aceștiea, ș'un amaric și negrăit desgust il copleșește. Töte sânt supuse peirii. Ca o năprasnică rötă de distrugere, calcă peste tot și preface 'n pulbere — palat, corönă și împêrat — și in-brânșește perzării de istov pe bogatul lacom și tologit in rêsfêț, ca și pe calicul, ce intinde mâna la uliță, — pe toți i curătă de pe lume . . .

Precum strivesci pe câmpuri furnicele mărunte,
Ce-alerg adun, se cêrtă, se bat pe un grăunte
Mai mare de cât ele, . . . și-l țin mereu, de mor
Cu el in guri strivite, sub tălpi de trecător.

Nu se pöte comparație mai fericită, — iconă mai vie, care să ne infățiseze pe omul lacom și vecinic nesăturat, până 'n ceasul din urmă, sbuciumându-se pentru pântece, încăerat in eterna și trudnica luptă pentru esistintă.

Dar töte sânt zadarnice! Până și munca cărturaru-ului (Pelegrinul) nedormit și cu pêrul sburlit, care își frământă mintea și cugetă și scrie . . .

Ruina, vai! gunoiul e, frate, cartea ta;
Citește... veđi de lasă, din miserii de noi
Fatala rötă 'n fugă-i, mai mult de cât gunoiu...]

Intre dascălul lui Eminescu, care pe răboj își stringe invêțătura de pe galbenele coji și între Pelegrinul lui Deparațian, care vorbește cu vr'o cărpă, c'un lemn de la vr'o ușă, e o asemênare atât de pronunțată, in cât mi-a fost cu neputință să citesc pe unul fără să-mi fugă gândul la cel-alt. Amêndoi (dascăl și pelegrin) smeriți și sgrebuliți, plutind in aceeași atmosferă psihologică, cu aceeași patimă pentru adevêr și cu același rol in poesie... Atât e de adevêrat că e *marile spirite se intêlnesc*.

E óreș care inrudire, parcă s'ar intrevedé, pe o scară mai intinsă, in apucăturile și caracterul acestor poeți, judecați după modul de a vedé și apreția luma și ale ei.

(Va urmă.)

A. Vlahuță.

Glume și nu pré.

— Dragă, vrei să me lași să me duc mâne la in-
mormântarea verei noastre Anicuța?

— Nu, dșoră, ai fost Sâmbătă la o serată, ai asis-
tat eri la un concert; imi pare că ai petrecut destul.

— Doctore, crezi in rentôrcerea sufletelor?

— Cum puteți să-mi faceți o asemenea întrebare?
Dacă aș crede, n'aș mai esercită profesiunea mea.

Un bărbat își bate nevêsta.

— Ei, dómná, după cele ce ți-am făcut, totuș ai
pretențiunea d'a dice, că n'am o inimă bună?!

— Se pôte; dar ai o inimă care bate pré tare.

Un tinêr gonit d'un bou, fuge intr'o prevălie și dice
plin de frică:

— Domnișoră, pardon, vine un bou.

Medicul fără voie.

— Comedie în 3 acte de Molière. —

Persónele.

GERONTE bătrân proprietar.
SOFIA fiica lui Geronte.
LEON amantul Sofiei.
JACOB impletitor de nuele.
MARIA soția lui Iacob.
DL VICTOR vecinul lui Iacob.
GHEORGHE îngrijitorul moșilor lui Geronte.
LUCA lacheul lui Geronte.
ANICA soția lui Luca și menagera lui Geronte.
STEFAN țeran de pe moșia lui Geronte.
PETRISOR fiul lui Stefan.

Actul întâiu.

Teatrul infățișează o pădure.

Scena I-a IACOB, MARIA.

IACOB. Nu; ți-am spus, că nu vreau să fac nimic. Eu sunt stăpân aici, ăr nu tu.

MARIA. Și eu îți spun că trebuie să faci toate după nofta mea, pentru că nu m'am măritat ca să-ți sufer nebuliile tale.

IACOB. Of! of! of! Grozav lucru să fii insurat. Bine ăice Aristot, că nevêsta e mai a dracului de cât dracul.

MARIA. Țn auzi pricopsitul!

IACOB. Să știi că sunt pricopsit. Unde găsești, mă rog, un impletitor de garduri, care să știe să cugete ca mine; care să fi slujit șese ani unui doctor mare, și care să fi știut în tinerete toate principiile?

MARIA. Auzi smintitul!

IACOB. Tu ești smintită.

MARIA. Blêstemată să fie ziua și ora, în care te-am luat de bărbat!

IACOB. Blêstemată să fie gura notarului, care m'a făcut să-mi subscriu singur nenorocirea!

MARIA. Auzi acolo? În loc să mulțămescă cerului că mă are de nevêstă, mai face și gură; dar ore meriți tu să ai o nevêstă ca mine?

IACOB. Țn dă-mi pace, nu mă face să ți-o spun verde!

MARIA. Ce, ce să-mi spui?

IACOB. Destul, să sferșim odată! Ajunge să scim ceea ce scim, și, să fii foarte fericită că m'ai găsit așa precum sunt.

MARIA. Cum fericită? Nu vești că nu mai sunt bună de nimic? Mi-ai luat tot ce am avut! Mi-ai vëndut tot din casă!

IACOB. Da, să trăim din negoț.

MARIA. M'ai lăsat fără scule.

IACOB. Ca să ne putem mută mai lesne.

MARIA. Și tu de dimineța până sêra nu faci alt ceva de cât să bei și să mânânci!

IACOB. Pentru ca să nu mi se urêscă.

MARIA. Și ce vrei să fac eu în timpul acesta cu ai casei?

IACOB. Tot ce ți-a plăcê.

MARIA. Am patru copilași în brațe.

IACOB. Pune-i jos.

MARIA. Cari imi cer la fie care moment de mâncare.

IACOB. Dă-le bătae. Să-ți spun draga mea: Eu când béu și trãesc bine, voesc ca toți din casă să fie beți.

MARIA. Și pretinđi tu bețivule, ca lucrurile să mêrgă tot astfel?

IACOB. Nevêstă, mai încet, nu tot așa repede!

MARIA. Să îndur vecinic ocările și obrăznicile tale?

IACOB. Îți ăic: mai încet!

MARIA. Și să nu găsească un mijloc ca să te vindec?
IACOB. Nevêstă, tu știi că eu nu sunt milos și că mânilor imi sunt destul de tari.

MARIA. Să te ia dracul cu mâni cu tot!

IACOB. Nevêstă, te mânâncă pielea ca de obicei?

MARIA. Ți-oi arêta eu numai de cât.

IACOB. Scumpa mea jumêtate, mi se pare că vrei s'o capeți.

MARIA. Cređi că me speriiu de vorbele tale?

IACOB. Scumpa inimii mele, o să-ți rup urechile.

MARIA. Bețivule!

IACOB. O capeți astăđi, ți-o spun.

MARIA. Infamule, hoțule, trădătorule, om de nimic ce ești!

IACOB. Ah! nu taci? stăi să-ți arêt eu!

(Incepe a o bate cu un băț.)

MARIA. Ah! ah! vai de mine! me omóră hoțul!

IACOB. Țtă cel mai bun mijloc de îndreptare.

Scena II. Domnul VICTOR, IACOB, MARIA.

DI VICTOR. Ei mêi! Ce-i asta? Ce va să ăică bă-
taia acêsta? Vrei să-ți omori nevêsta? Unde te trezești?

MARIA. Ce-ți pasă Dtale? Vreau eu ca să me bată.

DI VICTOR. Ah!... Primesc cu plăcere.

MARIA. De ce te amesteci în trebile altora?

DI VICTOR. Imi pare reu...

MARIA. E trêba Dtale?

DI VICTOR. Ai dreptate.

MARIA. Auzi acolo obrăznicie, să impedece pe băr-
bați de a-și bate nevêstele?

DI VICTOR. Apoi me retrag.

MARIA. Dar ce căutai aici?

DI VICTOR. Nimic.

MARIA. Trebuie să-ți veri nasul în toate.

DI VICTOR. Ba nu.

MARIA. Caută-ți de treburile Dtale.

DI VICTOR. Nu mai ăic nimic.

MARIA. Imi place să fiu bătută.

DI VICTOR. Me 'nvoesc.

MARIA. Nu te priveșce.

DI VICTOR. Ai dreptate.

MARIA. Apoi dêcă am dreptate, na (i dă o palmă.)
mai poftim și de altă dată,

DI VICTOR cãtră IACOB. Vecine, îți cer ertare că
te-am conturbat. Bate cum îți place pe nevêsta Dtale
și dêcă vrei îți ajut și eu.

IACOB. Nu vreau eu.

DI VICTOR. Ah! asta-i alt ceva.

IACOB. Când vreau o bat, când nu vreau n'o bat;
n'are să-mi poruncêscă mie nimeni.

DI VICTOR. Prê bine.

IACOB. E nevêsta mea, nu a Dtale; știi?

DI VICTOR. Fără indoială.

IACOB. N'ai să-mi poruncești Dta.

DI VICTOR. Me 'nvoesc.

IACOB. Nu-mi trebuie ajutorul Dtale.

DI VICTOR. Bucuros, foarte bucuros.

IACOB. Este o mare obrăznicie din partea Dtale să
te amesteci în trebile altora și ca să te 'nveți minte,
poftim (i dă doue lovituri de baston).

Scena a III-a. IACOB, MARIA.

IACOB. Și acum, vino să ne 'mpăcăm, nevestică dragă.

MARIA. (plângend) Da, după ce m'ai bătut.

IACOB. Nu face nimic, adu mâna.

MARIA. Nu vreau.

IACOB. Ei?!

MARIA. Nu.

IACOB. Nevestică dragă!

MARIA. Nici de cum.

IACOB. Vino odată.

MARIA. Nu vreau, dă-mi fereșce!

IACOB. Vino, nu me ține atâta.

MARIA. Nu; vreau să rămânem supărați.

IACOB. Ei! Pentru un lucru de nimic? Aide să ne împăcăm.

MARIA. Lasă-me în pace.

IACOB. Ei bine! Îți cer ertare, dă mâna.

MARIA. Te ert. (*in parte*) Dar mi-oi resbuna eu.

IACOB. Da bine! Ești prostă să tei în sēmă un bagatel ca acesta? Tu nu vezi că o fac din dragoste? (*o sărută*) și acum me duc în pădure să-mi taiu nuele pentru impletit; îți promit, că astăzi voiu tăia peste o sută de brațe (*ese*).

Scena a IV-a.

MARIA. Du-te, dar teme-te de resbunarea mea, căci o femeie nu-și uită așa de lesne. Vai și amar de tine!

Scena a V-a. GHEORGHE, LUCA, MARIA.

LUCA *cătră* GHEORGHE *fără să vedă pe Maria*. Ei! ei! ei! Ce de comisune am luat și nău știu de vom face vre-o ispravă!

GHEORGHE. Ce vrei frățioare dragă? Trebuie să ne supunem stăpânului nostru, căci avem trebuință și unul și altul de sănătatea fiicei sale și afară de asta, după cum va fi ginerele, așa va fi și bacșișul nostru cel ce-l vom căpăta. De sigur că o va lua de nevastă Horatiu, care este liber și bogat, căci de și Dșora iubește pe Leon, cu toate acestea domnul nu va voi nici odată să-l facă ginerele seu.

MARIA *credându-se singură*. Ore cum să-mi resbun?

LUCA lui GHEORGHE. Ce ți s'a întepenit ertă în capul acela sec, tu nu vezi că doctorii nu mai știu nimic?

GHEORGHE. Da ai dreptate, cu toate acestea găsești fără să vrei câte odată, ceea ce altă dată cauți și nu găsești și adesea în locuri simple . . .

MARIA *credându-se tot singură*. Da, trebuie să-mi resbun în ori ce chip, căci astfel nu știu ce m'as face. . . *zdrind pe Gheorghe și Luca*. Ah Domnilor, vă rog să me ertați; nu v'am vedut; me gândiam la niște lucruri, cari me interesăza.

GHEORGHE. Fie care are grigile sale în lume; căci și noi căutăm ceva, ce ne-ar trebui negreșit.

MARIA. Este ceva, la care să vă pot ajuta?

GHEORGHE. S'ar puté să-ți spunem ce ne aduce aici: Am voi să găsim un om dibaciu, un doctor particular, care să pótă ajuta pe fiica stăpânului nostru, care a remas mută din cauza unei bóle. O mulțime de doctori au căutat-o, dar nu i-a folosit la nimic; se găseesc inse adesea ómeni cu secrete minunate, cari au doctoriile lor particulare: n'ai puté Dta să ne indreptezi undeva?

MARIA *in parte*. Ah! ertă un mijloc bun de resbunare, de mi-ar ajuta Dșeu! (tare) Ba da, știu chiar eu unul, cel mai hūn doctor, pe care îl chiamă tótă lumea.

GHEORGHE. Dómne ajuta! Unda-l putem întelni?

MARIA. Este prin apropiere; priviți își petrece tādind lemne.

LUCA. Un doctor care tae lemne!

GHEORGHE. Vrei să ȃci care caută burueni de leac?

MARIA. Nu nici de cum. Este un om esttraordinar, cănia îi place acesta; e fantastic până la extrem, bism pe care nu l'as lăudă nici odată de cea ce este, și ține știința ascunsă, dar vindecă de nu vă puteți inchipui.

GHEORGHE. Curios. Mai fie care invetăt trebuie să abă câte un grăunte de caprițiu și de nebunie în cap.

MARIA. Prostia acestuia este mai mare de cât cum vă inchipuiți, căci până nu-l bați cum se cade nu vré să spună că e doctor, séu să mērgă la bolnavi; de aceea și noi când avem trebuință de el, întei îl il batem cum trebuie și apoi el ne face serviciile.

GHEORGHE. ertă o stranie, séu prostie, cum vrei să-i ȃci.

MARIA. Aveți dreptate, dar veți vedé, că după bătate vă va fi folositor.

GHEORGHE. Cum îl chiamă?

MARIA. Il chiamă Iacob; il puteți cunóșce lesne, este un om cu barbă mare neagră, pörtă o jilecă galbēnă, o haină verde și niște pantaloni roșcați.

LUCA. Gilecă galbēnă, haină verde, pantaloni roșcați; asta trebuie să fie doctorul papagalilor!

GHEORGHE. Dar esti sigură, că este așa de indemānatic, după cum ne spui?

MARIA. Cum dómne ertă-mé! Este un om care face minuni. Acum șesă luni o femeie a fost condamnată de tóți doctorii; tóți o țineau mórtă; erau gata să-o ingrópe; când, bărbatul seu il aduse pe acesta cu forța, el îi puse câteva picături de nu știu ce în gură și d'odată femeia invieză; incepe a vorbi, a ride, a cantă și astăzi este sănătósă ca tunul.

LUCA. Ah! Asta trebuie să fie chiar dracul!

GHEORGHE. I-o fi dar póte aur solut?

MARIA. Ce i-a dat, nu știu, dar este tocmai după cum vă spun.

LUCA. Breeec!

GHEORGHE. Doctorul acesta trebuie să fie un doctor universal.

MARIA. Și de ce n'ar fi?

LUCA. Bun de tot. ertă omul, care ne trebuie. Bacșișul e gata. Aide să-l căutăm.

GHEORGHE. Vē mulțāmim pentru că ne-ai spus acesta și vē vom fi recunoscători.

MARIA. Dar nu uitați ce v'am spus, căci astfel n'o scóteți la cale.

LUCA. Ei! las pe noi; dacă-i place bătate, i-o vom da-o noi.

GHEORGHE *cătră* LUCA. Am avut mare noroc cu femeia acesta; de acum totul merge strună.

(Va urmă.)

Doine și hore.

— Din giurul Albacului și al Vașcoului. —

B e-ar fi dată Dumneșeu,
Ca să fiu murit și eu
Când am fost copilaș reu:
Să nu mor acuma mare,
Să fac jale fetelor
Și ciudă nevestelor
Și bănat bētrānilor.

II.

— Nu fi, mândră, amărită,
Că mai sūnt voinici ca mine
Și-i trăi cu unul bine!
— Fie voinici cât butuci,
Dēcă tu drăguț te duci;
Fie cât frunță și erbă,
Dēcă nu-i cine-i de trébă.

Ce aduce o farsă. *)

Intr'una din zilele anului 188... dómnei Rozean îi eră fôrte urit. Singurá în salonul ei rescoliá tótá biblioteca și nu gásiá ceva care s'o amuseze. Tóte cãrțile i se párea cá le șcie, cá le mai cetise și uritul o incungiuirá.

Pe când tot rescoliá și restoiá filele une cãrți aude o voce: Tiiligraful, Rêsboiu, Pandant Rumen de mâne, vocea unui báiat ce vindea jurnale.

— A! un jurnal, póte acolo oiú gási ceva nou....

Doúe minúte și dna Rozean, cu surisul pe buze, cetiá pe pațina patra urmátóarele:

„O domnișórá frumósá cu 60.000 fr. zestre voeșce sá se mâríte. Ar dori un tinêr de familie. Adresa la redacție sub inițiale P. R.“

— „Curios, își dișe ea, 60.000 fr. zestre, frumósá și sá alerge la colónele diarelor. Ce etate o fi avênd dșóra asta de n'a atras la picióarele ei adoratori?... zestre e mare... Hm! Eu nu m' de cât 30.000 fr. și cu tóte astea, decá aș voi sá m' mârít, n', alergá la publicitate.

Dna Rozean eră véduvá. Numai de đece luni îi murise bárbatul, erá tinêrá frumósá.

— Oh! și jurnalele astea câte mai sânt? ne-au inúndat ca plóia și cu tóte astea nu șciu decá între ele vor fi trei bune. Ecá în acesta nu gásegc nimic scris cu vervá, nimic nou, numai anunțul acesta mai me interesezá și am sá profit de el.

Mi se pare cá dna Rozean avea un diár de espoșiție, me rog în anul 188... nu șciu cine erá la guvern.

— Mi-e urit! mi-e urit... Am sá respúnd eu la acest anunț, voiú jucá rolul de bárbat... trebuie în sfirșit sá-mi gásegc o distracție, uritul me omórá. Dar urmárilor acestei hotáririi?... Eh! dar ce-mi pasá... și se așeđá sá scrie:

„Frumósá necunoscutá.“

„Dvóstrá cáutați un bárbat, eu caut o femeie; sânt tinêr, sânt de familie buná, sânt așá dupá cum cereți. Decá credeți cá intrunesc condițiile arêtate în anunț atunci scrieți ve rog la redacție jurnalului sub inițiale A.

— Așá, decá ar șci cá tinêrul în cestiune sânt eu, o femeie, care numai a bárbat nu sémêná, ce miná ar face.

Puse adresa și o espedá.

A douá di dná Rozean stánd inaintea unei mese deschidea o scrisóre.

— Hm! grábítá mai e dșóra. Decá ar avé espe-riința mea s'ar grábí mai puțin, sânt sigurá.

Sá vedem ce scrie:

„Tinêr de familie buná... tocmai dupá cum voesc.

— Etá! la asta nu mi-am gândit... fotografia! Pe care s'o trimet?... În album am o mulțime; dar nu, în album sânt numai cunoscute... Cum sá fac?... A, am gásiť... Am niște fotografii uitate prin fundul láđei, trebuie sá gásegc vre una... .

Ecá gásiť, dișe ea dupá ce cáutá puțin prin láđá, e destul de frumósá, pe acésta s'o trimet; sá-i scriú:

„Portretul meu ore, avé-va el fericirea sá fie plácut. Mult aș dori-o“.

Și espedá îndatá scrisórea și portretul.

A douá dná Rozean primi acest bilet:

„Portretul e incántátor. Voesc sá șciu etatea, talia și profesiunea.“

— Ei! lucrurile au mers departe... Cine se gândiá la una ca asta?... Óre sá mai continuu corespondența?... Da, voiú continuá-o, cáci me amusezá fôrte mult... .

Respúndse urmátóarele:

„Etatea 28 ani, talia potrivítá, profesiunea avocat.“

Replícá nu întârđiá d'a veni:

„Totul im place. Cer câteva dișe sá me mai gândesc.“

— Acum nu-mi mai e urit. O, ce frumósá comedie! Dar pentru cá dênșá cere sá se mai gândecá trebuie și eu sá me mai gândesc puțin. Ce trebuie sá fac? Decá nu i-aș mai respúnd?... Aș pentru ce? Li voiú gási destui bárbáți, zestre e mare, fata frumós — cel puțin așá spune anunțul — deci la ce sá nu-i respúnd? Ecá domnul deputat care șede ici lângá mine e destul de avut, e bine fácut, om cu caracter, n'aș crede sá fie refúsat.

Așteptá cu nerábdare respúnsul care de astá datá erá hotáritó:

„Decá nu v'ați schimbat întru nimic, vé rog ca mâne la 6 ore p. m, sá ve aflați în camera nr. 7 hotelul Boulevard. Viú și eu. La revedere páná mâne.“

Dómna Róznean nu își putú ține risul.

— O întâlnire! đeu asta nu e glumá. Ei, dar acum nu-mi mai e urit! Ce o sá đicá ea când m'o ved? Sânt curiosá sá véd.

A douá di. inainte de 6 ore, dná Roznean urcá scara hotelului Boulevard și intrá în camera nr. 7. Erá îmbracátá în negru și îi ședea de minune, cu figura ei albá și drágálaș formatá, cu privire strálucitóre.

Când pendula din párete anunță 6 ore, ușa se deschise și un tinêr frumos și elegant intrá.

— Dómná...!

— Domnule...!

Acéstea furá cuvintele ce le pronunțá amêndoi înmármuriți.

— Dta ești corespondentul scrisórilor cu inițiale A? întrebá dná Rozean cređênd cá domnul a greșit camera.

— Ertare dná, dar... ați venit aci condusá de inițialele P. R...?

Un suris se desemná pe figura dnci Rozean.

— Vé rog respúndeți-mi la întrebare.

— Ba nu, dle, dta trebuie sá respúndi.

— Așá, dar... nu îndrásnesc.

— De ce? reciprocitatea te autorisézá.

— Ei bine! da, m sânt corespondentul — femeie în aparință, bárbat în realitate — dar credeți-me decá aș fi știut cine le prin á... .

— Nu e nimic, ba áncá trebuie sá șcii cá acéșta corespondență mi-a fácut mult bine. Mi-erá așá de urit! Te rog dle, sá-mi faci și mie cunoscut cum ți-a venit idea asta?

— Cu plácere dná, ascultați:

„Eram într'o societate de prietini. Dupá câteva óre de petrecere, atát eu cât și întréga societate eram fôrte veselá. Fie care din noi voiam ca sá facem un caragholic pe dișua acea și nu șciam ce... Ne gândiam, ne frámêntam... nimic. Erá p'aci p'aci sá renunțám când unul din noi spre incuragiare dișe:

— Astea sânt momente de veselie!.. Fie care în momente de veselie trebuie sá náscocescá ceva!

Mai umplurám odatá páharele și ciocnirám în sánátatea celui care va gási ceva bun.

Fie care ne deterám câte-o páreré, însé numai a mea fú primitá și în urmá pentru cá eu am avut acésta sublimá idee — dișerá dênșii — tot eu trebuie s'o sá-

*) Prelucrare.

virșesc. Inzădar vrui să scap! A trebuit să mă supun. N'aveam ce face, ca victimă a părerei mele trebuia să păcălesc pe cineva. Alergai la redacție și anunțai. . . Inșe in loc să păcălesc, ved că am rămas păcălit, in loc de bărbat ved că am avut a face cu Dvóstrá.

Dna Rozean stá seriósá și nemișcatá.

— Mě ertati dná? ii dișe el privind-o cu respect.

— Din contra, dle, iți mulțumesc; regret numai că s'au sfărșit așa de repede rolurile noastre. Eu făcusem planul de a presentá pécálitei un deputat fórte bogat și de totá favórea semenilor sei. . .

— Ca și mine.

— Dar pentru că lucrurile au eșit altfel de cum imi inchipuiam. acum. . . uritul mă va cuprinde ér.

— Uritul? imi pare că acest urit provine din aceea cá. . .

— Sânt singurá.

— Ca și mine. . . Ah! de câte ori nu mi-e urit și mie! De câte ori sufletul meu in tãcerea ce mă inconjorá nu chiamá o ființá. . .

El se făcu că nu observá mișcarea ce producea in dómna Rozean cuvintele lui.

— Și acéstá ființá nici odatá până astáđi nu s'a presentat ochilor mei. . . Ași voi, contiuná el din ce in ce mai emoționat, o ființá bună, o femeie in sfărșit căreia să-i pot spune sincer: te iubesc.

Dna Rozean se retrase puțin, el inaintá.

— O! . . . ascultá-mě dómná, acéstá ființá pe care o visez đi și nópte, a căreia imagine de ánger in tot momentul, pretutindeni mă urmăreșce, acestei ființe i-aș da tot ce e al meu, aș iubi-o, i-aș fi in tot-déuna credincios, i-aș da viéța chiar, numai și numai să mă iubescá. Nu mă gândesc nici de cum la zestre și la posițiune, nu, frumósá dómná. Eu sânt avut, sânt nobil, sânt tinér; avereá, numele, viéța le-aș da acelei ființe pe care o visez, și pe care am găsit-o fără de veste, căci ești dta, dómná!

Ea voi să se retragá, el o reținú.

— Da, dómná, te iubesc. Astáđi te-am vedú; dar pari așa de bună. Te rog, te rog nu plecá, dá-mi voe să-ți spun cea ce inima mea tinérá imi dictézá. Te iubesc dná, iubirea mea pentru dta e fără margini.

— Dmnule, dar mă cunoști dta pe mine, șcii cine sânti?

— Aparența mi-arată că aceea pe care acum o am inaintea mea, e o persóná demná de tot respectul. Te rog dná, fii atât de bună, pe cât ești de frumósá, đi-mi un cuvânt care să mă facá să sper, căci te iubesc fórte mult.

— Ei bine! dle aflá că mă numesc Maria Rozean vedúvâ de 10 luni.

— Am audít vorbindu-se: e bună, e frumósá, điceau toți cari pronunțau numele d-vóstrá. Mě vei iubi dná, sânt demn de dta?

— Să nu ne grăbim așa. . . să ne mai gândim, đișe ea suriđend. . . Numele dtale?

— Alecsandru Fulgean.

***

Resultatul gândirei fú favorabil pentru Alecsandru. Doué luni in urmă după întâlnirea dómnei Rozean cu Fulgean in hotel Boulevard, intr'o sérá frumósá și încorósá, la Săringar, se celebrá o cununie. . .

Ei se căsătoriau.

La eșire din bisericá Alecsandru đișe Mariei: ți-đuci aminte de nr. 7, étá hotelul.

Ea surise.

C. Marian-Nicolescu.

Amazóne bulgare.

Corpul de amazóne bulgare nu figurézá numai in operele, el esistá in realitate și funcționarii turci au avut diferite ocațiuni să admire pe tinerile resboinice la Fililopol și aiurea

Dra Raina comandá acest detașament impunător, compus din doue-spre-dece tinere femei cari se deosebesc mai mult prin infățisarea lor estravagantá de cât prin farmecile lor. Fie care din ele este in vârștá nu tocmái fragedá, mai tóte sânt trecute de 30 de ani. Ele-și string rëndurile lor și nu admit nici o recrutá. Tactica lor este mai mult defensivá de cât ofensivá și amazónele rumeliote se mulțumesc să aibá, drept ori-ce armá, numai câte o sabie de cavalerie.

Costumul lor se compune din niște pantaloni largi, strinși la genunchi care lasá să se vedá niște ciorapi albi și o micá jachetá de cursá; ele sânt incinse cu un brâu roșu. Pe cap pórtá o căciulá bulgárească și incalecá pe cai ca bărbații.

Șeful escadronului, dșóra Raina, a debutat cu multá bărbăție in cariera sa.

Ea a fost aceea care, in costumul „Bulgaria,” a escortat trásura lui Gavril-pașa prisoner, intinđend intr'un mod maiestos o sabie d'asupra capului guvernatorului și proclamând inaintea poporațiunii entusiasmate unirea Rumeliei cu Bulgaria.

Toți laudá energia și constituția ei robustá; cu tóte acestea inse Turcii vor mulțumi lui Allah și profetului lor decá nu vor avé să se lupte in contra altui șef mai de temut.

Cât-va timp, mica trupá s'a esercitat cu disciplina militará și a esecutat mai multe atacuri simulate. Ađi ea se aflá campatá la frontierá și ațiță ardórea belicósá a milițiilor rumeliote.

Până ce resbelul va incepe, corpul de amazóne contribue in a invesele viéța monotoná a ostașilor.

Acest fapt nu pare de loc neadevêrat. Dl Hugonnet, care a călătorit mult in Orient, reaminteșce că pe timpul resbelului din Crimeá, precum și in resbelul din 1877—78, s'a vedú un escadron de Kurđi comandat de o femeie. care fú supranumitá regina Kurđilor.

In timpul revoluțiunei din Hertegovina, femeile erau insárcinate cu aprovisionarea. Muntenegrenii đic că femeile lor sânt vitele lor de muncá și ei le intrebuintézá pentru a inlocui trenul echipagelor. In fine, erá odiniórá, in apropiere de Šumla, o colonie de amazóne cari se administrau ele inșile și făceau poliție pe teritorul lor. La inceput acesta erá un loc de deportațiune pentru femeile adultere.

Bărbați nu puteau să pătrundá acolo, dar călătorii străini erau fórte bine primiți.

Literaturá și arte.

Diaristica noastră. Supt titlul „Pressa periodicá románescá in țerile corónei ungurești” cetim in „Transilvania” redactatá de dl Bariț un articol, din care scótem urmátóarele șire: Să nu intrebe nimeni pe proprietarii și redactorii acestor foi periodice despre starea lor finanțialá a fiecăreia, cá-ci lor nu le va fi de loc rusine a-și arată bilanțul anual; dacá inse intrebătorii vor fi románi, să fie incredințati, cá in cele mai multe casuri vor admirá desinteresarea indiviđilor, cari lucrá cu anii intregi pe nimic și se bucurá, decá in cazul cel mai bun le es dela abónați spesele hárției, tipariului, póștei și localului, ca să nu mai dea și din punga lor. A fost și de aceea cari a păgubit gros la publicarea de foi periodice románești. Să compare inse ori și cine cu

ochi de critic foile noastre periodice românești cu altele homogene, de cuprinsul și cum am dice de sēma lor, de alte limbi ale țerei, pentru ca să se convingă, că acelea cu nimic nu sunt redactate mai bine decât cele românești, că inse sunt sustinute cu atât mai mare zel și devotament, fără care nici noi nu vom ave până ii lumea presa periodică de calitate și rangul pe care pretindem ca să-l aibă ea. Ori-ce popor lipsit de pressă periodică in Europa se consideră in dīlele noastre ca mort. sēu ca și cum nici nu ar fi existat vreodată.*

Romänische Revue a dlui dr. Cornelius Diacovich a apărut și pe luna lui novembre. Cuprinsul interesant e următorul: Esposițiunea regnicolară din Budapesta; opozițiunea din dieta Ungariei și românii, de Fabius Rezeiu; din pressa română; revistă, cronică; Pădurenea, novelă de Ioan Slaviciu, tradusă de Mite Kremnitz. continuare; Fântăna Blandusiei, poemă dramatică de V. Alecsandri, tradusă de Edgar Herz, incheiare; Dimineta, poesie de M. A. Macedonschi, tradusă de L. V. F., cântecul poporul „cucuruz cu frunza în sus” in traducere; literatură și artă.

„Scōla Practică” nr. 7 și 8 pro Octobre și Novembre a apărut cu următorul sumar: Catechesa III: Ddeu e spirit (urmare și fine.) Probe de lecțiuni din „Manualul de gramatica limbei române” de Maxim Pop. Din calculul elementar: tractarea numerului 8. — Infricarea și incurcarea școlarilor la esamene. Hărtia la cei vechi și modul ei de fabricare. Bibliografie. Prenumeratiunile cu 3 fl. pe anul intreg sūnt a se adresă la redacțiunea in Nassod. Transilvania.

Biblioteca poporală a „Tribunei.” Au apărut la Sibiu in editura Institutului tipografic: „Indărănicul” poveste de Silvestru Moldovan, prețul 8 cr. sēu 20 bani; „Blăstēm de mamă”, legendă poporală din giurul Năsăudului, de George Coșbuc, prețul 8 cr. sēu 16 bani; „Bunica” de Bojena Nēmcová, tradusă din limba boemă de prof. dr. Urban Iarnik, prețul 1 fl. sēu 3 lei; „Vlad și Catrina” poveste de Gr. Sima al lui Ion; „Din bētrāni”, ghicitori, intrebări și resunsuri, frământări de limbă, adunate de Gr. Sima al lui Ion, prețul 8 cr. sēu 16 bani; „Pe pământul Turcului” de George Coșbuc, prețul 8 cr. sēu 16 bani.

Despre publicațiunile Academiei Române ce tim in „Voința Națională” urmatorele șire semne de dl A. D. Xenopol: „Publicațiunea documentelor Haimzaki din care a apărut până acum 6 volumuri, este totă imprimată pe socotela Statului, căci Academia noastră nu prevede in budgetul sēu nici un ban pentru publicațiunea de documente. Invētata noastră societate a cheltuit cu toate acestea indestui bani pentru publicațiuni deosebite, cari insē cele mai multe ar fi putut aștepta fără nici o daună așa de mare pentru Istoria Romānilor precum bună-ōră Istoria Otomanilor a principelui Cantemir in traducere romānescă, care istorie este publicată atât in originalul ei latinesc, cât și in numeroase traduceri franceze, engleze și germane. Acestă lucrare a lui Cantemir nu are astăzi o valōre mare, fiind lăsată in urmă prin lucrările lui Hammer și ale lui Zinkeisen, apoi nici ca op literar nu pōte fi insemnat pentru noi, nefiind scrisă de autor in limba română. Nu voim să vorbim de dictionarul limbei române a defuncților Laurian și Maxim, a cărui valōre negativă este recunoscută de ēnsași Academia, care cu toate acestea a cheltuit cu publicarea lui multe deci de mii de lei. Credem apoi că chiar analele Academiei ar trebui să se mărginescă la publicarea lucrărilor științifice și literare și nu la reproducerea desbaterilor științifice și de gospodărie ale invētatei corporațiuni pe care, putem să o asigurăm, nimeni nu le citește. Bine ințeles că pentru administrarea averii Academiei și pentru alte scopuri,

asemenea desbateri pot fi fōrte importante și că trebuie să fie protocolate și păstrate in arhivele Academiei. Nu vedem inse ce valōre pōte ave publicațiunea lor.*

Evrei in Romānia. Sub titlul acesta a apărut la București o broșură de dl Ioan M. Bujorean. Autorul arată pericolul cel mare ce aduce in țēră invasiunea evreilor și incheie cu apelul ca românii să nu maicum-pere absolut nimic dela evrei, să nu se mai imprumute dela denșii, să nu le mai arendeze moșii, hanuri și cărciumi și să nu-i mai primescă in comunele rurale. Să se infiinteze o societate generală romānescă cu reședința in București și cu succursele in orașele de reședința districtuală, cari, luând inițiativa, să se ocupe a combate pe toate căile economice influența evrească, escludēnduse evreii de la toate ataceșile cu românii. A se ocupă, in fine, de inbunătățirea, lăfșirea și inmultirea industriilor; asemenea pentru inființarea treptată de fabrici cu concursul statului și prin asocierea unei părți din marile și micile capitulari la asemenea intreprinderi folositoare și producătoare.

Jurisprudența Curței de Casațiune asupra Codului Civil Român 1866—1884 de Alecsandru Blancfort, avocat, a apărut. Se află de vëndare in București la librăria Socec et comp. In Craiova la librăria S. Samitea și in Iași la autor. Prețul 10 lei.

Statua lui Lazar. Mercuri seu Joia vitōre se va rădica la București statua lui Lazar pe pedestalul ce este deja sfirșit. Comitetul redicării acestei statui, se va intruni Sămbetă pentru a otări ziua când trebuie a se face inaugurarea și desvelirea ei.

Diaristic. „Ilfovul”, diar al intereselor sătesci, a reinceput a apare in București, o dată pe săptămână. Dumineca.

Teatru și musică.

Sciri musicale. Dl Dima, cunoscutul dirigent de cor și componist, care de câtva timp dirigēză și corul reuniunii germane de cânt din Sibiu, a dat de curēnd cu acesta reuniune acolo un concert bine reușit. — Dl *Isaia Popa*, tinerul basist român din Sibiu, elev al dlui Dima, a cântat in concertul reuniunii germane de cânt acolo doue piese cu atata succes, încat auditorul l'a pōfit cu entusiasm să mai cânte și a treia. — Dl *Iracliu Porumbescu*, părintele repausatului componist al nostru Ciprian Porumbescu, dorind să facă o fundațiune pentru tinerii cari se dedică studiului musical, declară că e gata să vindă ori să imprumute cu proviziuni amēsurate, compozițiuni musicale, atât corale, cât și instrumentale de ale fiului seu neuitat.

Concert la Brașov. Reuniunea romānă de gimnastică și cântări din Brașov a dat in duminēca trecută, ziua in care ș-a sfirșit stēgul, sēra, un concert la „Nr. 1.” cu următoreea programă: 1. „Cântec de excursiune” de Rheinberger, cor micst. 2. „Trei cântece poporale” de Mendelssohn B. cor micst. 3. „Sentinella Romānă” de V. Alecsandri (Declamațiune.) 4. „Remas bun codrului” de Mendelssohn B. cor micst. 5. „Etă hora se porneșce” de G. Dima, cu acompaniarea de piano cor micst.

Representațiune teatrală in Brad. La 22 nov. s'a dat in sala gimnasială din Brad o repesentațiune teatrală. Programa repesentațiunii a fost următoreea: 1. „Barba lui Stefan cel Mare”, comedie de Barozzi. Persōnele: Bemol, dl V. Boneu; Joimartin, prof., dl I. German; Agerina soție, dna Rimbaș; Stelica, fiică, dra Feier; Cumpanel, dl Albu; Ionat. dl Rimbaș; Filias, dl Impērat; Umbra, dna Rimbaș. Servitor. 2. „Mortul și Dantul”, comedie de V. A. Urechia. Persōnele: C. E. Damian, dl Anghel; Iorgușor, nepotul, dl Boneu; Iulcea.

amanta, dna German; Frundărean, dl Albu; Deciu, dl German; Buretescu, dl Rimbaș; Burăh, telalul, dl Rimbaș; Barbu lăutar * * *, dăntuitori, dăntuitoare, lăutari. După reprezentațiunea teatrală urmă joc în „Otelul mare.“ Vinitul a fost destinat pentru înființarea unui fond în folosul învățăceilor bolnavi dela gimnaziul de acolo.

✓ **Apel!** Ideea înființării unui „cor vocal“ în sinul tinerimii române din Viena, adese-ori ventilată prin cercurile acesteia, a intrat deja în ființă. Dorința tinerimii de a se indulci la sunetele plăcute ale ariilor noastre naționale, a fost destul de puternică, ca la un timp binevenit să decreteze de înființat „corul vocal“, lucrând și în chipul acesta pentru ajungerea scopului cătră care mereu țintesc. Corul și-a început activitatea sub conducerea dlui Teodor cav. de Flondor, cunoscut atât lumii artistice, cât și publicului român prin compozițiunile sale. Problema acestuia este de a desvoltă și nutri în mijlocul tinerimii române simțul musical. Apelăm deci la toate reuniunile române de cântări, la corurile de plugari, precum și la întreg publicul român pentru a ne da succursul, oferind societății „România-Jună“ compozițiuni de note din muzica națională. Sperăm, că acest apel va afluă resunet în inimile tuturor, cari doresc înaintarea tinerimii române. Ofertele binevoitoare sânt a se adresă soc. acad. „România-Jună VIII Langegasse 4. Drd. Al. Pop, v.-preș. Petru Șpan, secretar.

✓ **Concertul din Biserica-albă**, a cărui programă s'a publicat în nr. penultim al foii noastre, a avut succes mare. Programă s'a executat foarte bine. Mai mare efect a făcut tenoristul Constantin Novacescu cu un solo „Doină doiniță și cvartetul „Cântecul sicilian.“ Dl N. Popovici, cunoscutul nostru cântător dela Caransebeș, de și nițel cam indispus, a electrisat publicul mai ales cu „Dorul de resbunare“ de Cavadia. Trebuie să aducem tributul recunoștinței și dlui Sykora care cu potpourriul de melodii românești a încălzit toate inimile. După concert urmă dansul, care se începă cu „Hora“, apoi se jucă și „Ardelena.“ Cadriulul a fost jucat de 52 părechi. Doue dame se presintară în costum național. În decursul petrecerii corul mai cântă câteva cântece. Meritul succesului e al dlui avocat I. M. Roșu, care în calitatea sa de președinte al corului a lucrat cu zel neobosit; în asemenea măsură compete laudă și dlui Simonescu, neobositul dirigent al corului, precum și dlor Boboroni, Palea și Bălănescu.

✓ **Serată de cânt în Leucusești.** Corul vocal al plugarilor români din comuna Leucusești în Bănat a dat la 14/26 nov. o serată de cânt, însoțită de danț, în ospetăria de acolo. Vinitul curat a fost destinat pentru biblioteca corului. Pieseile se esecutară sub conducerea dlui T. Bratescu.

✓ **Teatrul Național din București.** Săptămăna trecută s'au jucat mai tot operete. Așă dară Teatrul Național a devenit un teatru de operete. N'avem de fel cuvinte să fim mulțămiiți cu direcțiunea acăsta. Eră acum repertoriul din zilele trecute! Mercuri la 6/18 novembre „Studentul cerșetor“ operetă de Milöcker; joi „Amicii falși“ comedie în 3 acte de Victorien Sardou tradusă de dl C. Natara; sâmbătă „Boccacio“ operetă în 3 acte, cu balet la actul I și III, se danțară jocuri venețiane; duminică „Doue orfeline“ dramă de sensațiune jucată și în anii trecuți; luni erăș „Boccacio“; marți „Doue orfeline“, mercuri „Boccacio“, joi „Studentul cerșetor“. Direcțiunea de scenă la Teatrul Național, scrie „Romănul“ pentru partea de dramă și comedie, s'a dat dlor Iulian și Gr. Manolescu. Dl Aslan rămâne însărcinat cu direcțiunea scenei pentru opere și operete.

✓ **Concertul Dimitrescu în București.** Vineri la

8/20 nov. dl Constantin Dimitrescu a dat un concert în sala Ateneului din București, cu concursul dnei B. D. Ionescu, dnei A. G. Ștefănescu și ai dlor S. B. Vlađoian și E. Bondy. Programa: Partea I. 1. Trio în și bemol, Rubinstein. dna Ionescu, dnu Vlađoian și Dimitrescu; 2. Serenada ispaniolă, Suppe, dna Ștefănescu; 3. Concert pentru violoncel, Popper, d. Dimitrescu și Bandy. Partea II. 4. Rapsodie Hongroise, List, dna Ionescu; 5. Balada Mandragorei, Delibes. dna Ștefănescu; 6. Souvenir de Spa, Servais, dnii Dimitrescu și Bandy.

✓ **Teatrele provinciale din România.** La Iași în duminica trecută dna Aristița Manolescu a debutat a doua oră în rolul Clarei din „Mândrie și amor“. — La Râmnicul-Vâlcei publicul incuragăză cu numărōsă presință reprezentațiunile trupei Ștefan Arion.

C e e n o u Ț

✓ **Sciri personale.** Dl V. Alecsandri, ministru plenipotențiar al României la Paris, a sosit la postul seu. — Dl dr. Michail Kökényesdy, fiul vicariului gr. c. român din Maramureș, a făcut censură de avocat în Budapesta și se va stabili în Sighetul Marmăției. — Dl Ioan Huban, candidat de avocat din Săplintă în Maramureș, la 22 l. c. fu promovat de cătră universitatea din Budapesta la gradul de doctor în drept.

✓ **Hymen.** Dl I. Meșian, doctor în drept și unul din proprietarii fabricii de cherestea dela Giurgiu, în duminica trecută a celebrat la Govrești-Vizir, județul Brăila, cununia sa cu dra Elena Grossu, fiica dlui I. N. Grossu, senator; dl Meșian este fiul PSSale episcopului din Arad. — Dl Simeon de Alamorean, cleric absolvent al archidiecesei sibiiane, duminica trecută ș-a serbat cununia cu dra Neaga Racuciu în Seliște. — Dl Ludovic Răczkővy, comerciant în Abud, asemenea în duminica trecută s'a cununat cu dra Lucretia Adamovici din Abrud. — Dl dr. George Plop, candidat de avocat, la 22 l. c. s'a logodit cu dra Savia Tamășdan în Curtici.

✓ **Reuniunea femeilor române din Brașov** intrunită în adunare generală la 7/19 novembre, a constatat că averea Reuniunii a ajuns la suma de 40.147 fl. 28 cr. și că în privința creșterii fetițelor s'a făcut sporiu. Espirând mandatul comitetului, s'a ales: presidentă dna Maria Secarean, membre în comitet dnele Elena G. Ioan, Elena St. Sotir, Hareti Ștănescu, Ecaterina Achimandrescu, Agnes Dușoi, Elena Dima, Polixena Ilașievici, Paraschiva Iosif, Octavia Ștănescu, Maria Zanescu și Marița Popea. Dna presidentă Maria Secarean a propus apoi ca Reuniunea să întemeieze o școlă profesională de fete, în care să învețe elevele meserii femeiești și economia casnică. Propunerea s'a transpus comitetului.

✓ **Societatea de lectură a clericilor din Caransebeș** în ședința sa ținută la 7 Novembre st. v. s'a constituit pentru anul currite școlastic precum urmeză: președinte al societății s'a aclamat dl profesor de teologie Ioan Pinciu; vice-președinte, Ignățiu Mara cl. c. III; notar al ședințelor Corneliu Marcu cl. c. III; notar al corespondențelor Constantin Ciolac cl. c. III; cassar Georgiu Suciu, cl. c. II; bibliotecar Pavel Brenzeiu cl. c. II, și Vinsențiu Goiț cl. c. I; membri în comitet: Georgiu Popescu cl. c. III, Pavel Drăgan cl. c. III, Alexandru Ogărlăciu cl. c. II, Pavel Șandru cl. c. II, Petru Vlăducean cl. c. II, Traian Oprea cl. c. I, Avram Ciocoiu cl. c. I și Dionisie Gonță cl. c. I.

✓ **O serbare frumoasă în Brașov.** Duminica trecută s'a săntit în biserică St. Nicolae din Scheiu în Brașov stăgul Reuniunii române de gimnastică și cântări. Dșora Elena Dimitriu, scrie „Gazeta Tr.“, a aninat de stăgul frumoasă pantlică, ce au oferit-o fetele române

din Braşov rostind câte-va cuvinte bine simţite. Preşedintele, d. Ión Lengeru a vorbit despre activitatea Reuniunii în decurs de 22 ani, amintind totodată şi meritul ce s-a câştigat pentru înfiinţarea ei braşovenilor Nicolae Teclu, de present profesor de chemia în Viena. Corul a intonat un imn după care dşóra Elena Perşenar a luat în primire stégul în numele membrilor Reuniunii de cântări. Séra a fost convenire colegială, petrecerea a durat până spre ziua.

În folosul Ateneului. La 30 Noembre se va face supt patronagiul dómnelor din societatea bucurescénă, o mare serbare în folosul loteriei Ateneului. Localul va fi sala Teatrului-Naţional. Joia viitoare, se va face o întrunire a comitetului de organizare pentru a se luá primele mészuri şi a se găsi cele mai reuşite atracţiuni ale serbarei. În aceeaşi privinţă, se mai spune că mai mulţi bărbaţi de peste Milcov, vor face, în curénd, câte-va conferinţe în folosul loteriei Ateneului. Dnií Maiorescu, Negruzzi, Nicolae Ionescu şi alţii vor începe cei d'antái.

Conferinţă episcopescă la Blaş. La 15 nov. st. n. s'a ţinut la Blaş o conferinţă episcopescă, pentru publicarea decretelor votate de al doile conciliu provincial ţinut în 1882 şi aprobate de atunci de sântul Scaun apostolic din Roma. La acesta conferinţă şi capitulele au fost represintate. Conferinţa s'a compus astfel: mitropolitul dr. Ioan Vancea şi canonicii blăşeni Constantin Papfalvi şi dr. Ioan Raţ; episcopul Mihaiu Pavel şi prepositul Teodor Kóváry; Gherla (episcopul fiind bolnav de mai multe luni) a fost represintată prin canonicii Stefan Bilţ şi Vasiliu Pop; din Lugos episcopul dr. Victor Mihályi şi canonicul A. P. Liviu. Afară de publicarea decretelor s'au desbátut şi alte afaceri bisericéşti.

Regele Spaniei, Alfonso XII, a murit la 25 l. c. de ofticá acceleratá prin disenterie. El a fost de 28 ani. Mercedes, cea mai mare fiicá a repositului rege, s'a proclamat reginá sub regenţa reginei véduve.

Resboiul. Sêrbii înaintând cu triumf mare până la Slivniţa, aici au fost opríţi, mai apoi respinşi şi în urmă bătúţi cu totul de câtrá armata bulgará supt conducerea principelui Alecsandru. Lupta decisivá a început dimineţa şi s'a încheiat séra; în luptele de după mie-dăţi s'a distins regimentul dunárean, care a mers în toc cu cântári şi urale. În acest regiment se aflá un mare numer de Români; numerul total al ostaşilor români din armata bulgará se urcă la trei mii. În armata sêrbescă se aflá şi mai mulţi Români şi anume în divisiunea Timocului sânt peste 6000. Frânţi la Slivniţa, sêrbii tot bătúţi de bulgari s'au retras şi din Dragoman şi din Taribrod, pe cari apoi le ocupará bulgarii. În urmarea acestor desastre, dênşii au trebuit să se retragá şi dela Vidin. În momentele acestea dênşii se strecóră câtrá frontierá, urmáriţi de bulgari cari numai pe pá-méntul Serbiei vreu să încheie pacea. Acesta perdere ruşinosá produse mare panicá la curtea regelui Milan şi diarele au şi început să scrie, că dênsul vré să abdice la tron. Societatea romána „Crucea Roşie“ din Bucureşti, la iniţiativa, preşedintelui D. Gr. Ghica, a trimis o ambulanţă pentru ajutorarea rániţilor bulgari, ér alta pentru ajutorarea rániţilor sêrbi. La Bucureşti s'a format şi un comitet compus de dómne bulgare şi române, spre a stringe ajutóre pentru rániţi.

Sciri scurte. În dietá guvernul a presintat un proiect de lege pentru prelungirea la cinci ani a mandatului de deputat; legea, fireşce, are să se aplice începénd cu alegerile viitoare. — *Un nou pod peste Mureş* vré să facá comitatul Hunedóra, la conuma Soimuş, unde comunicaţiunea e mai mare. — *Construirea cãii*

ferate Murş-Ludoş-Bistriţa s'a conces firmei franceze Caill şi Comp. pentru suma de 1.500.000 fl; în doi anicaie, care va avé 93 kilometri în lungime, va fi gata. — *Contele Gabriel Bethlen* a obţinut concesiune prealabilá pe duratá de un an pentru construirea unei cãi ferate de clasa întéiu dela Reghinul-săseesc prin pasul Tulgheş până la graniţa ungará-romána.

G h i c i t ó r e

De Eufemia P. Morariu.

Pe poduri ferecate
Merg mii nenumerate,
Le rumpe capurile
Şi le schimbá numele.

Terminul de deslegare e 10 dec. Ca totdeuna şi de datá se va sorti o carte între deslegători.

***

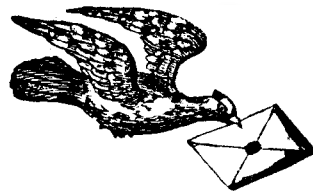
Deslegarea ghiciturii de semne din nr. 27:

Batá-te, bádiţă, batá,
Inima mea cea stricatá!
Nu-i stricatá nici d'un reu,
Ci numai de dorul teu;
Nu-i stricatá nici d'un bine,
Ci de dorul după tine.

Deslegare bună primirám dela dómnele şi domnişórele: Emilia Pop n. Marcus, Victoria Mircea, Maria şi Elena Morariu, Elena Silaşi, Camilla Dragomir, Viora Milloi, Maria şi Cornelia G. Vancea, Eugenia şi Zenovia Cernáuţian, Ana Steşiu n. Roman, Eufemia Stefanica Duma, Emilia Anderco n. Roman, Otilia Puscaru şi dela dnii Ioan Micluţa şi D. P. Popovici.

Premiul fu dobândit de dna Elena Silaşi în Bistriţa.

Pošta Redacţiunii.

Dnei E. S. în B. Se va publicá, dar mai târziu, căci ghicitori în forma acesta avem fôrte multe. Este de dorit ca compunetorii să nu ne trimitá tot ghicitori de şac, ci şi de alte feluri!

Drei V. M. în C. Aţi uitat să aláturaţi şi deslegarea. Fără

aceea nu se póte.

I. P. în C. Pré bucuos.

F. Girisi. Vom întrebuinţa-o.

Cálindarul sêptémânei.

Diua sept.	st. v.	st. n.	Numele sântilor şi sêrbátóritile.	Sórele resare	Sórele apune
Dumineca 27 după Rusale. Luc. VII. 16—21 inv. 4.					
Duminecá	17	29	Sf. Pár. Grigorie	7 27	4 6
Luni	18	30	Sf. Mart. Platon	7 29	4 5
Martí	19	1	Sf. Proiet Avdia	7 30	4 5
Mercuri	20	2	Sf. Pár. Grigoriu D.	7 31	4 4
Joi	21	3	(†) Intr. în bisericá	7 32	4 4
Vineri	22	4	Sf. Ap. Philimon	7 33	4 3
Sâmbetá	23	5	Sf. Pár. Amfilokie	7 34	4 2

Proprietar, redactor respunđător şi editor: **IOSIF VULCAN.**

Cu tipariul lui Eugeniu Hollósy în Oradea-mare.